

Informacja Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców o stosowaniu w roku 2012 ustawy z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. z 2003 r. nr 128, poz. 1176 z późn. zm.) w zakresie realizacji zobowiązań Rzeczypospolitej Polskiej wynikających z Konwencji Genewskiej dotyczącej statusu uchodźców oraz Protokołu Nowojorskiego dotyczącego statusu uchodźcy

Warszawa, marzec 2013 r.

Spis treści:

1. Stan prawny	3
2. Wykonanie <i>ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej</i> w zakresie rozpatrywania wniosków o nadanie statusu uchodźcy	5
3. Postępowania o nadanie statusu uchodźcy prowadzone wobec szczególnych grup wnioskodawców	14
4. Postępowanie wobec cudzoziemców nielegalnie przybywających lub przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej	15
5. Pomoc dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy	17
6. Realizacja <i>Konwencji Genewskiej i Protokołu Nowojorskiego</i> w zakresie wydawania uchodźcom dokumentów	20
7. Współpraca z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców	22
8. Realizacja <i>Konwencji Genewskiej oraz Protokołu Nowojorskiego</i> w kontekście przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej	23
9. Zakończenie	27
10. Załączniki (tabele statystyczne)	28

1. Stan prawny

Konwencja Genewska dotycząca statusu uchodźców, sporządzona dnia 28 lipca 1951 r. (Dz. U. z 1991 r. nr 119, poz. 515) oraz *Protokół Nowojorski dotyczący statusu uchodźców, sporządzony dnia 31 stycznia 1967 r.* (Dz. U. z 1991 r. nr 119, poz. 517) definiują materialno-prawne podstawy nadawania statusu uchodźcy oraz określają najważniejsze prawa i wolności uchodźców. Ww. akty prawne nie precyzują jednakże zasad i trybu postępowania w sprawach o nadanie statusu uchodźcy. W Polsce kwestie te reguluje *ustawa z dnia 13 czerwca 2003 r. o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej*. W ustawie unormowano także zasady wydawania uchodźcom dokumentów, zasadę *non-refoulement*, czyli zakaz wydalania uchodźców, oraz zasady współpracy z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców. W odrębnych aktach uregulowane zostały w prawie polskim prawa socjalno-bytowe uchodźców.

Polska stosuje tzw. jednolitą procedurę azylową. W toku postępowania o nadanie statusu uchodźcy bada się nie tylko spełnianie warunków do uznania za uchodźcę, ale także – w razie stwierdzenia, że nie są one spełnione – inne okoliczności skutkujące ochroną przed wydalaniem.

Cudzoziemcowi, który nie kwalifikuje się do uznania za uchodźcę, lecz który w przypadku powrotu do kraju pochodzenia może być narażony na rzeczywiste ryzyko doznania poważnej krzywdy, udziela się ochrony w postaci ochrony uzupełniającej. W przypadku odmowy nadania statusu uchodźcy oraz odmowy udzielenia ochrony uzupełniającej, z urzędu badane są przesłanki do udzielenia zgody na pobyt tolerowany. Przesłanki te powiązane są z określonymi normami *Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r.* (Dz. U. z 1993 r. nr 61, poz. 284) oraz *Konwencji o prawach dziecka, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r.* (Dz. U. z 1991 r. Nr 120, poz. 526 oraz z 2000 r. Nr 2, poz. 11). Uznanie natomiast, że wniosek cudzoziemca nie zasługuje na uwzględnienie ani poprzez nadanie statusu uchodźcy, ani

poprzez udzielenie ochrony uzupełniającej oraz zgody na pobyt tolerowany, skutkuje – z wyjątkami określonymi w art. 48 ust. 2 *ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* – orzeczeniem o jego wydaleniu. Rozstrzygnięcie o sytuacji prawnej cudzoziemca następuje więc w toku jednego postępowania, prowadzonego przez jeden organ administracyjny.

Począwszy od dnia 20 lipca 2007 r. organem właściwym w sprawach udzielania cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców, który prowadzi postępowania o nadanie statusu uchodźcy przy pomocy Departamentu Postępowania Uchodźczych.

Wspomnieć należy, że w dniu 1 stycznia 2012 r. weszła w życie *ustawa z dnia 28 lipca 2011 r. o zalegalizowaniu pobytu niektórych cudzoziemców na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz o zmianie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i ustawy o cudzoziemcach* (Dz. U. z 2011 r. Nr 191 poz. 1133). Ww. ustawą do polskiego porządku prawnego wprowadzone zostały dwie instytucje będące wyrazem solidarności z państwami doświadczającymi wzmożonych obciążeń migracyjnych – przesiedlenie oraz relokacja.

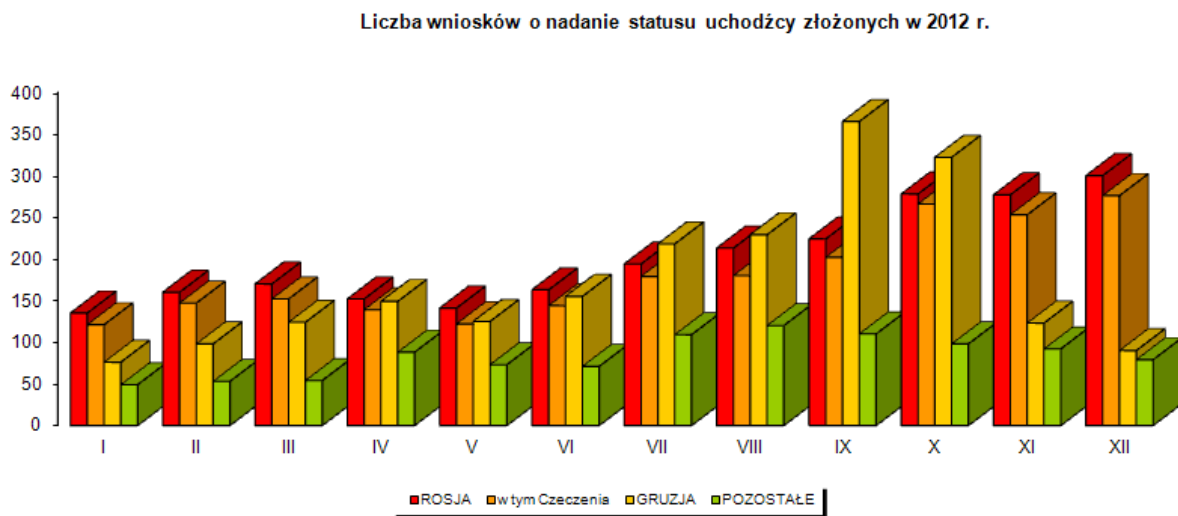
Przesiedlenie oznacza przeniesienie z kraju trzeciego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej cudzoziemca uznanego za uchodźcę przez Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców, w celu nadania tej osobie statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej na terytorium naszego kraju. Relokacja jest to natomiast przemieszczenie z państwa członkowskiego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej beneficjenta ochrony międzynarodowej.

Przesiedleniu lub relokacji mają podlegać cudzoziemcy spełniający warunki do nadania statusu uchodźcy lub udzielenia ochrony uzupełniającej wskazane w *ustawie o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej*. Osobom przesiedlonym lub relokowanym ma być nadawany status uchodźcy lub udzielana ochrona uzupełniająca, po przeprowadzeniu postępowania uchodźczego, które

prowadzone będzie częściowo w kraju pobytu cudzoziemca. Wydanie decyzji ma nastąpić w ciągu 30 dni od dnia jego wjazdu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Wykonanie ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie rozpatrywania wniosków o nadanie statusu uchodźcy

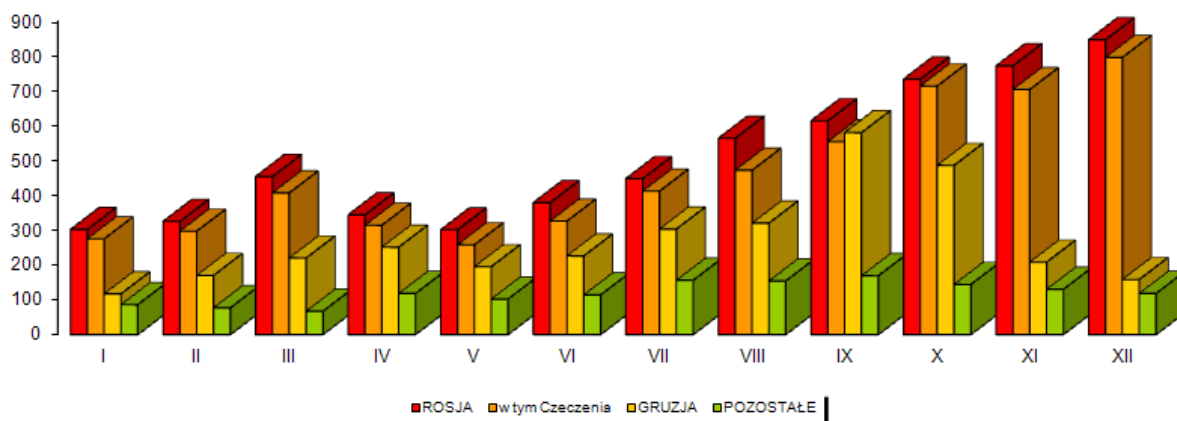
W 2012 r. złożono w Rzeczypospolitej Polskiej 5 477 wniosków o nadanie statusu uchodźcy. Wnioskami tymi objęto 10 753 osoby. W porównaniu do roku poprzedniego odnotowano więc znaczne tendencje wzrostowe na poziomie ok. 36% (w 2011 r. złożonych zostało 3 524 wnioski dotyczące 6 887 osób).

Największą grupę osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy stanowili w 2012 r. obywatele Federacji Rosyjskiej – 6 084 osoby (około 57% ogółu), z których 5 529 (około

91%) zadeklarowało narodowość czeczeńską. Drugą najliczniejszą grupą cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy byli obywatele Gruzji – 3 234 osoby (około 30% ogółu). Ponadto, o status uchodźcy występowali najczęściej obywatele Armenii – 413 osób, Kazachstanu – 121 osób, Syrii – 107 osób, Afganistanu – 103 osoby i Egiptu – 102 osoby.

Liczba osób objętych wnioskami o nadanie statusu uchodźcy złożonych w 2012 r.

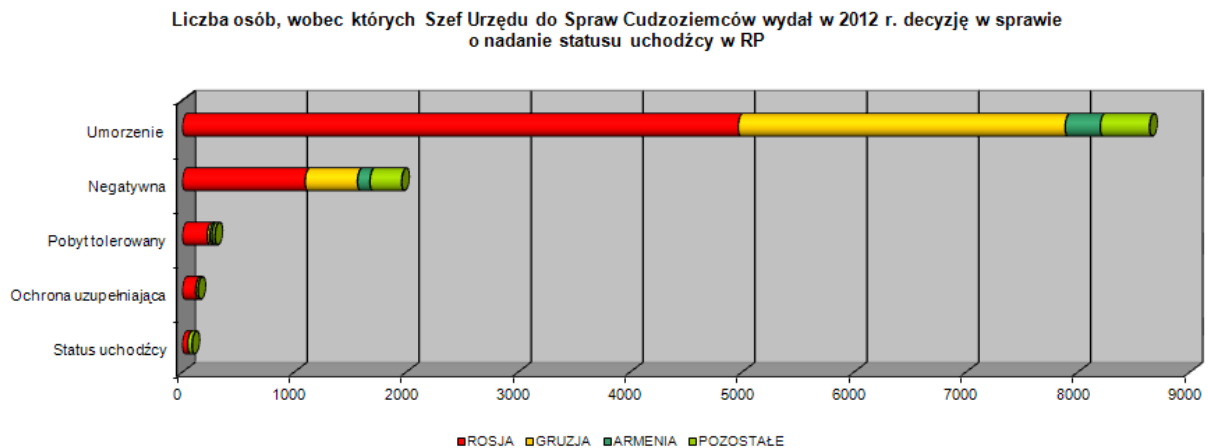

Analiza powyższych danych wskazuje, że w 2012 r. w porównaniu do roku poprzedniego nie zmieniły się znacząco proporcje w zakresie struktury narodowościowej cudzoziemców ubiegających się w Rzeczypospolitej Polskiej o nadanie statusu uchodźcy. W dalszym ciągu przeważającą grupą byli obywatele Federacji Rosyjskiej, jednakże ich udział procentowy w powyższej strukturze spadł z 62% w roku 2011 do 57% w roku ubiegłym. Pomimo, że obywatele Gruzji zajęli pod względem liczebności drugie miejsce wśród osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy, stanowili oni już 30% ogółu

cudzoziemców wnioskujących o tę formę ochrony. Jest to wzrost o 5 punktów procentowych w porównaniu do roku 2011.

W minionym roku wydano decyzje w sprawach 11 120 osób wnioskujących o nadanie statusu uchodźcy w 2012 r. i wcześniej. Liczba załatwionych osób jest więc większa niż to miało miejsce w roku 2011 o 1 319 osób (wówczas wydano decyzje dotyczące 9 801 osób).

Według stanu na dzień 31 grudnia 2012 r. rozpatrywaniem wniosków o nadanie statusu uchodźcy zajmowało się w Departamencie Postępowań Uchodźczych 29 pracowników, co daje statystycznie wynik 383 załatwionych cudzoziemców przez 1 osobę.

Zgodnie z art. 1 A ust. 2 *Konwencji Genewskiej*, uchodźcą jest osoba, która żywi uzasadnioną obawę przed prześladowaniem z powodu rasy, religii, narodowości, przynależności do określonej grupy społecznej lub z powodu przekonań politycznych, na skutek tej obawy przebywa poza granicami kraju pochodzenia i nie może lub nie chce z

tego powodu korzystać z ochrony tego kraju. Przepis ten został bezpośrednio przetransponowany do *ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* (vide art. 13 ust. 1).

W ubiegłym roku status uchodźcy nadano 87 cudzoziemcom, w tym między innymi 48 obywatelom Federacji Rosyjskiej, 24 obywatelom Białorusi, 6 cudzoziemcom z Turkmenistanu oraz 3 z Chin. Dla porównania, rok wcześniej tą formą ochrony objęto 153 osoby. Liczba osób, którym nadano status uchodźcy w roku ubiegłym była zatem mniejsza w porównaniu do roku 2011 prawie o połowę.

Zgodnie z art. 1C *Konwencji Genewskiej*, jej postanowienia przestają obowiązywać w stosunku do osób, które dobrowolnie zwrócić się o ochronę państwa, którego są obywatelami, dobrowolnie przyjmą utracone uprzednio obywatelstwo, przyjmą nowe obywatelstwo i korzystają z ochrony państwa, którego obywatelstwo przyjęły, ponownie dobrowolnie osiedlą się w państwie, które opuściły lub poza którego granicami przebywały z powodu obawy przed prześladowaniem, albo też nie mogą dłużej odmawiać korzystania z ochrony państwa swojego obywatelstwa, albowiem ustały warunki, w związku z którymi zostały uznane za uchodźców. Wskazane powyżej tzw. klauzule ustania uwzględnione zostały w art. 21 ust. 1 *ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej*.

W 2012 r. w oparciu o wskazane powyżej przesłanki statusu uchodźcy pozbawiono 14 osób – 9 obywateli Federacji Rosyjskiej, 3 obywateli Białorusi, 1 obywatela Etiopii i 1 – Liberii. W przypadku pozostałych form ochrony należy wskazać, że ochrony uzupełniającej pozbawionych zostało 88 osób (wszystkie były obywatelami Federacji Rosyjskiej). Jest to liczba ponad trzykrotnie większa niż w roku 2011.

W przypadku 1 960 osób wydano decyzje negatywne. Jest to poziom niższy o około 40% w porównaniu do roku 2011 (wówczas decyzje negatywne otrzymało 2 739 osób). Część z rozpatrzonych w minionym roku wniosków uznano za oczywiście bezzasadne. Zaletą instytucji wniosku oczywiście bezzasadnego jest możliwość przeprowadzenia szybkiego postępowania. Jest to szczególnie ważne, gdy wniosek o nadanie statusu uchodźcy składa osoba, która ma być wydalona z terytorium

Rzeczypospolitej Polskiej. Instytucja ta pozwala na zapobieganie instrumentalnemu traktowaniu procedury uchodźczej, jako środka uniemożliwiającego wydalenie. Ponadto jej istnienie przyczynia się do skrócenia czasu trwania postępowania o nadanie statusu uchodźcy.

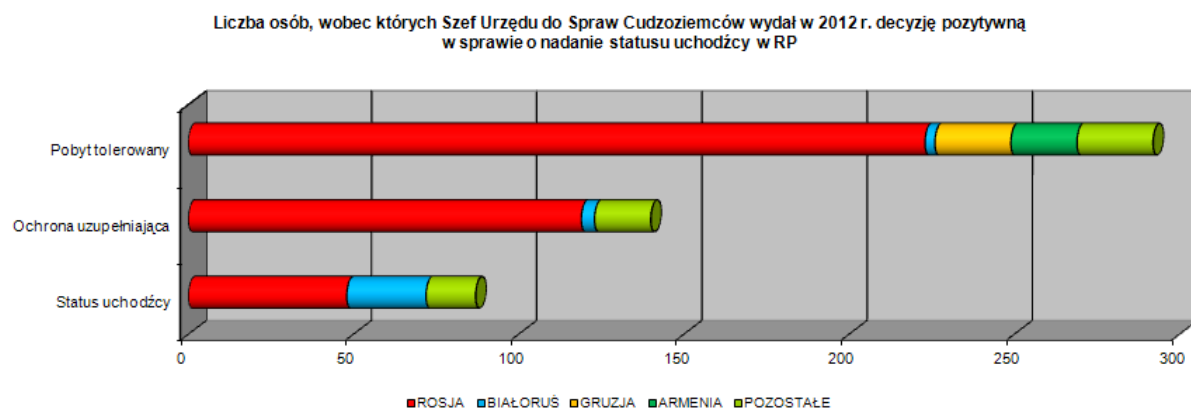
W przeciwieństwie do roku 2011, w roku ubiegłym nie odnotowano przypadku zastosowania tzw. klauzuli wyłączającej, określonej w art. 1F *Konwencji Genewskiej*. Należy wspomnieć, że okoliczności skutkujące wykluczeniem z możliwości korzystania z dobrodziejstw *Konwencji* zostały wprost wskazane w *ustawie o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* (vide art. 19 ust. 1 pkt 3).

Jak wzmiankowano wcześniej, w przypadku odmowy nadania statusu uchodźcy, z urzędu rozstrzyga się o potrzebie udzielenia cudzoziemcowi ochrony uzupełniającej. W 2012 r. ochrona uzupełniająca została udzielona 140 osobom, w tym między innymi 119 obywatelom Federacji Rosyjskiej. Jest to poziom porównywalny do roku 2011 - wówczas ochronę uzupełniającą otrzymało 155 cudzoziemców.

W sytuacji, kiedy cudzoziemiec nie spełnia warunków do nadania statusu uchodźcy ani warunków do udzielenia ochrony uzupełniającej, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców bada potrzebę objęcia cudzoziemca ochroną przed wydaleniem w postaci zgody na pobyt tolerowany. Cudzoziemcowi udziela się zgody na pobyt tolerowany na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jeżeli jego wydalenie mogłoby nastąpić jedynie do kraju, w którym zagrożone byłoby jego prawo do życia, wolności i bezpieczeństwa osobistego, w którym mógłby zostać poddany torturom albo nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu lub być zmuszony do pracy lub pozbawiony prawa do rzetelnego procesu sądowego albo być ukarany bez podstawy prawnej w rozumieniu *Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności, sporządzonej w Rzymie dnia 4 listopada 1950 r.* lub naruszałoby prawo do życia rodzinnego w rozumieniu ww. *Konwencji*, lub naruszałoby prawa dziecka określone w *Konwencji o prawach dziecka, przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych dnia 20 listopada 1989 r.*, w stopniu istotnie zagrażającym jego rozwojowi psychofizycznemu.

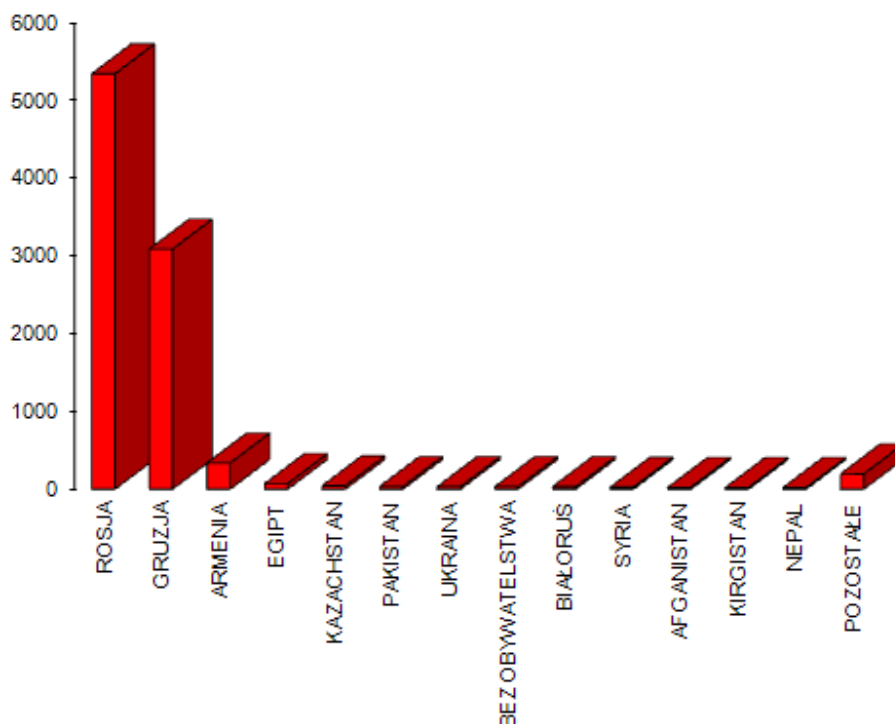
W 2012 r. odmówiono nadania statusu uchodźcy oraz udzielenia ochrony uzupełniającej i jednocześnie udzielono zgody na pobyt tolerowany 292 osobom – o około 42% więcej niż w roku 2011 (ta forma ochrony została wówczas zastosowana wobec 170 cudzoziemców). Podobnie jak w przypadku statusu uchodźcy i ochrony uzupełniającej, dominującą grupą cudzoziemców, którym udzielono zgody na pobyt tolerowany byli obywatele Federacji Rosyjskiej – 223 osoby.

Powyższe dane wskazują, iż w 2012 r. w Polsce objęto ochroną międzynarodową oraz krajową łącznie 519 cudzoziemców. Stanowi to około 5% osób, które złożyły wnioski o nadanie statusu uchodźcy – o 2 punkty procentowe mniej niż rok wcześniej. Podobnie jak w latach ubiegłych sposób orzekania w sprawach cudzoziemców pochodzących z Republiki Czecheńskiej Federacji Rosyjskiej był zgodny z zaleceniami UNHCR.

W 2012 r. umorzono postępowania prowadzone wobec 8 641 osób, w tym wobec 4 966 obywateli Federacji Rosyjskiej oraz 2 921 obywateli Gruzji.

Liczba osób, wobec których Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców w 2012 r. umorzył postępowanie o nadanie statusu uchodźcy

Najczęściej podstawą wydania decyzji o umorzeniu było wycofanie wniosku przez wnioskodawcę, niestawienie się cudzoziemca do ośrodka w ciągu 2 dni od złożenia wniosku o nadanie statusu uchodźcy na przesłuchanie lub opuszczenie ośrodka na okres dłuższy niż 7 dni bez usprawiedliwionej przyczyny. Często decyzja o umorzeniu postępowania była wydawana także w sytuacji, kiedy wnioskodawca po otrzymaniu decyzji ostatecznej o odmowie nadania statusu uchodźcy złożył nowy wniosek oparty na tych samych podstawach (wniosek niedopuszczalny).

Zjawisko składania przez tych samych cudzoziemców kolejnych wniosków jest obserwowane od roku 2003, wówczas kolejne wnioski o nadanie statusu uchodźcy złożyły 93 osoby (około 1,3% ogólnej liczby wszystkich osób wnioskujących). W

następnych latach tendencja w tym zakresie była wzrostowa: 2004 r. – 137 osób (około 2 %), 2005 r. - 1 141 osób (około 21 %), 2006 r. – 3 280 osób (46 %). W roku 2007 po raz pierwszy nastąpił spadek liczby cudzoziemców składających kolejne wnioski o nadanie statusu uchodźcy do liczby 2 842 osób, co stanowiło 28 % ogólnej liczby wszystkich osób wnioskujących. W roku 2008 odsetek ten wyniósł 15 % (1 316 spośród 8 517 wnioskujących), a w roku 2009 – 10% (1 538 spośród 15 336 wnioskujących). W roku 2010 odnotowano tendencję wzrostową - kolejne wnioski złożyło już aż około 34% osób (2 204 spośród 6 534 wnioskujących), w 2011 – ponownie spadkową, na poziomie około 26% (1 801 spośród 6 534 wnioskujących). W ubiegłym roku kolejne wnioski złożyło 1 579 osób, co stanowi jedynie 15% ogółu wnioskujących.

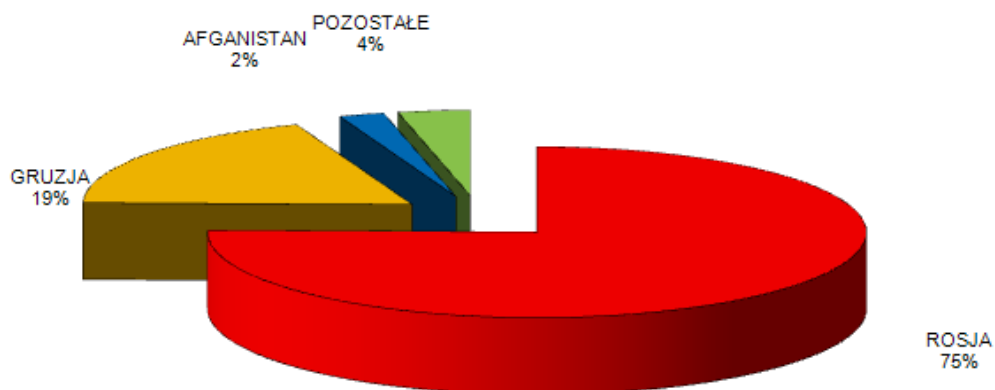
Liczba osób objętych wnioskami o nadanie statusu uchodźcy w 2012 r.
- wnioski pierwsze i kolejne

Przyczyny praktyki wielokrotnego wnioskowania przez te same osoby o nadanie statusu uchodźcy są dwojakie – uniknięcie wydalenia lub też (najczęściej) możliwość dalszego korzystania ze świadczeń dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy.

Istotny wpływ na ograniczenie praktyki wielokrotnego wnioskowania o nadanie statusu uchodźcy w celu uniknięcia wydalenia potencjalnie ma rezygnacja przez ustawodawcę z automatycznego wstrzymywania wykonania decyzji o wydaleniu na okres trwania postępowania uchodźczego. Z pełnej ochrony przed wydaleniem mogą korzystać tylko te osoby, które występują z wnioskiem po raz pierwszy. W przypadku pozostałych cudzoziemców wstrzymanie wykonania decyzji o wydaleniu jest możliwe wyłącznie na wniosek cudzoziemca zawierający uzasadnienie istnienia słusznego interesu wnioskodawcy we wstrzymaniu jej wykonania. W roku 2012 r. Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców wydał tego typu decyzję w stosunku do 227 osób – więcej niż rok wcześniej (w 2011 r. wydano tego typu decyzje wobec 167 cudzoziemców).

Liczba osób, wobec których Szef UdSC w 2012 r. wstrzymał decyzję o wydaleniu w ramach postępowania o nadanie statusu uchodźcy

3. Postępowania o nadanie statusu uchodźcy prowadzone wobec szczególnych grup wnioskodawców

Szczególną ochroną w toku postępowań o nadanie statusu uchodźcy objęte są następujące grupy cudzoziemców: małoletni przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej bez przedstawiciela prawnego lub zwyczajowego (małoletni bez opieki), ofiary przemocy oraz osoby niepełnosprawne.

Zeznania od takich osób odbiera się w warunkach dostosowanych do ich potrzeb i możliwości percepcji. Czynności w toku postępowania są dokonywane przy udziale psychologa lub pedagoga (w przypadku małoletnich bez opieki) albo psychologa lub lekarza (w przypadku ofiar przemocy i osób niepełnosprawnych), wyłącznie przez wykwalifikowanych pod tym względem pracowników. Co do zasady osób zaliczonych do powyższych grup nie można umieścić w areszcie w celu wydalenia lub strzeżonym ośrodku dla cudzoziemców.

Szczególny tryb postępowania wobec małoletnich bez opieki, ofiar przemocy oraz osób niepełnosprawnych nie wynika z samej *Konwencji Genewskiej*. Spełnia on jednak zalecenia Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców co do standardów procedur uchodźczych. Ponadto stanowi realizację przepisów *dyrektywy Rady nr 2003/9/WE z dnia 27 stycznia 2003 r. w sprawie minimalnych standardów przyjmowania osób ubiegających się o azyl* (Dz. Urz. WE nr L 031 z dnia 6 lutego 2003 r.) oraz *dyrektywy Rady nr 2005/85/WE z dnia 1 grudnia 2005 r. w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy w Państwach Członkowskich* (Dz. Urz. WE nr L 326 z dnia 13 grudnia 2005 r.), wdrożonych do polskiego porządku prawnego.

4. Postępowanie wobec cudzoziemców nielegalnie przybywających lub przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej

Zgodnie z art. 33 ust. 1 *Konwencji Genewskiej* „żadne umawiające się państwo nie wydali lub nie zawróci w żaden sposób uchodźcy do granicy terytoriów, gdzie jego życiu lub wolności zagrażałoby niebezpieczeństwo ze względu na jego rasę, religie, obywatelstwo, przynależność do określonej grupy społecznej lub przekonania polityczne”. Respektując powyższy zakaz polski prawodawca zakazał wykonywania decyzji o wydaleniu do czasu doręczenia cudzoziemcowi decyzji ostatecznej w sprawie o nadanie statusu uchodźcy (vide art. 33 ust. 1 pkt 3 *ustawy o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej*).

Wykorzystywanie tego przywileju poprzez wnioskowanie o nadanie statusu uchodźcy przez osoby, które nie żywią uzasadnionej obawy przed prześladowaniem, ale obawiają się wydalenia z Polski, skłoniło ustawodawcę do wprowadzenia rozwiązań prawnych przeciwdziałających temu zjawisku.

Art. 33 ust. 4 *ustawy o udzieleniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* dopuszcza możliwość wydalenia cudzoziemca w trakcie trwania procedury uchodźczej w przypadku, gdy postępowanie zostało wszczęte w wyniku złożenia wniosku po raz kolejny, a wniosek ma na celu opóźnienie wydania decyzji o wydaleniu lub też zakłócenie wykonania takiej decyzji.

Dodatkowo art. 87 – 89 c ww. ustawy regulują kwestie zatrzymania oraz umieszczenia w strzeżonym ośrodku lub zastosowania aresztu w celu wydalenia cudzoziemców ubiegających się nadanie statusu uchodźcy. Na ich podstawie można pozbawić wolności cudzoziemca o nieustalonej tożsamości, osobę nadużywającą postępowanie uchodźcze, cudzoziemca stwarzającego zagrożenie dla bezpieczeństwa, zdrowia, życia lub wolności innych osób albo obronności lub bezpieczeństwa czy bezpieczeństwa i porządku publicznego. Zatrzymanie jest środkiem fakultatywnym w przypadku osób, które nielegalnie przekroczyły lub usiłowały przekroczyć granicę i wjechały na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej lub na nim przebywają bez zezwolenia

oraz w przypadku cudzoziemców przebywających w ośrodku, których zachowanie zagraża bezpieczeństwu, zdrowiu lub życiu współmieszkańców lub pracowników tegoż ośrodka. W 2012 r. zatrzymano i osadzono ogółem 557 cudzoziemców – podobnie niż rok wcześniej (wówczas osadzonych zostało 536 osób).

5. Pomoc dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy

Konwencja Genewska nie reguluje kwestii związanych z utrzymaniem przez państwo przyjmujące osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy. *Ustawa o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej* przewiduje możliwość udzielania takim osobom pomocy socjalnej i opieki medycznej oraz, fakultatywnie, pomocy w dobrowolnym powrocie do kraju, do którego mają prawo wjazdu. Pomoc socjalna obejmuje pomoc udzielaną w ośrodku lub pomoc udzielaną poza ośrodkiem, polegającą na wypłacie świadczenia pieniężnego na pokrycie we własnym zakresie kosztów pobytu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Ponadto osobie, która pokryła koszty pogrzebu cudzoziemca zmarłego w trakcie trwania postępowania w sprawie nadania statusu uchodźcy, przysługuje zasiłek pogrzebowy.

W 2012 r. w związku z realizacją ww. zadań ustawowych Urząd do Spraw Cudzoziemców wydatkował łączną kwotę 33 743 822 zł, o około 21 % mniej niż w roku 2011 (wówczas kwota ta wyniosła 42 814 918 zł). Ww. środki zostały przeznaczone na:

- na wypłatę świadczeń o charakterze pieniężnym – 12 334 760 zł,
- na zakup świadczeń medycznych – 8 347 004 zł,
- na wydatki związane z zakwaterowaniem w ośrodkach wynajmowanych – 7 923 283 zł,
- na wydatki związane z żywieniem systemem zleconym – 4 058 219 zł,
- na zakup środków żywności – 636 223 zł,
- na realizację pomocy w dobrowolnym wyjeździe z terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (w ramach projektu oraz we własnym zakresie) - 442 499 zł,
- na zakup leków – 1 834 zł.

Duża część świadczeń jest udzielana w ośrodkach dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy. Według stanu na dzień 31 grudnia 2012 r. istniało 11

ośrodków (4 ośrodki własne Urzędu do Spraw Cudzoziemców oraz 7 wynajmowanych) - o 1 mniej w porównaniu z rokiem 2011.

Pod koniec 2012 r. z pomocy Urzędu do Spraw Cudzoziemców korzystało 2 727 osób, z czego 1 422 udzielano pomocy w postaci świadczenia pieniężnego. Ogólna liczba osób korzystających z pomocy socjalnej i opieki medycznej była zatem podobna jak w roku 2011 (wówczas wyniosła ona 2 709 osób).

W 2012 r. Urząd do Spraw Cudzoziemców kontynuował współpracę z Międzynarodową Organizacją do Spraw Migracji (IOM) w zakresie realizacji programu dobrowolnych powrotów. W ubiegłym roku ze wsparcia IOM skorzystało 452 cudzoziemców.

Oprócz realizacji zadań bieżących związanych z udzielaniem cudzoziemcom ubiegającym się o nadanie statusu uchodźcy pomocy, Urząd do Spraw Cudzoziemców prowadził także działalność mającą na celu preintergrację takich osób.

Duża ilość działań preintegracyjnych dla cudzoziemców realizowana jest dzięki współpracy z organizacjami pozarządowymi, gdzie w wielu prowadzonych przez nich projektach Urząd do Spraw Cudzoziemców występuje jako partner. Dodatkowo Urząd do Spraw Cudzoziemców prowadził działania również we własnym zakresie, między innymi:

- organizował w ośrodkach zajęcia nauki języka polskiego dla dzieci, młodzieży i dorosłych,
- organizował w ośrodkach zajęcia przedszkolne i wczesnoszkolne dla dzieci cudzoziemców,
- organizował kursy orientacyjne pozwalające cudzoziemcom objętym pomocą socjalną zapoznać się z podstawowymi zasadami, zwyczajami, kulturą oraz przepisami obowiązującymi w Polsce (w kursie uczestniczy każdy dorosły cudzoziemiec, który zgłosił się do ośrodka recepcyjnego w Białej Podlaskiej po złożeniu pierwszego wniosku o nadanie statusu uchodźcy w Polsce).

Należy także wspomnieć, że Urząd do Spraw Cudzoziemców współpracował w różnych obszarach, nie tylko w obszarze dobrowolnych powrotów i preintegracji, z szeregiem organizacji pozarządowych. Współpraca polega głównie na wsparciu działań organizacji pozarządowych, które są prowadzone bezpośrednio w ośrodkach dla cudzoziemców oraz na partnerstwie w projektach takich jak:

- projekt „*Obcy? Zbliżenia*” w partnerstwie ze Stowarzyszeniem „*Dla Ziemi*” na terenie województwa lubelskiego. Projekt realizowany będzie do 30 czerwca 2013 r.

- projekt „*Uchodźcy – moi sąsiedzi*”, dotyczący kampanii informacyjnej wokół ośrodków dla cudzoziemców, realizowany we współpracy z Polskim Forum Migracyjnym. Projekt realizowany będzie do 31 marca 2013 r.,

- projekt we współpracy z Centrum Pomocy Prawnej im. Haliny Nieć: „*Daj im szansę!*” – wsparcie prawne i informacyjne osób szczególnej troski poszukujących ochrony w Polsce i przeciwdziałanie przemocy seksualnej i przemocy ze względu na płeć w ośrodkach dla osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy. Projekt realizowany będzie do 30 czerwca 2015 r.

Inne przykładowe projekty, które są aktualnie realizowane w ośrodkach dla cudzoziemców to:

- do lutego 2015 r. w ośrodku na Targówku wolontariusze z Fundacji Ocalenie będą realizować projekt „*Q-integracji 2*”,

- do końca roku szkolnego 2012/2013 potrwa realizowany w ośrodku dla cudzoziemców w Lininie projekt Stowarzyszenia Vox Humana „*Szkoła – początek integracji*”, na który składają się warsztaty i zajęcia sportowe dla dzieci.

6. Realizacja Konwencji Genewskiej i Protokołu Nowojorskiego w zakresie wydawania uchodźcom dokumentów

Art. 28 ust. 1 *Konwencji Genewskiej* stanowi, że państwa wydają uchodźcom legalnie przebywającym na ich terytoriach dokumenty podróży potrzebne do podróżowania poza ich terytoriami, chyba, że stoją temu na przeszkodzie ważne względy bezpieczeństwa państwowego lub porządku publicznego. Załącznik do *Konwencji Genewskiej* zawiera szczegółowe postanowienia odnoszące się do dokumentów podróży dla uchodźców. Normy te są w Polsce realizowane w całości.

Dokument podróży wydawany uznanym uchodźcom przez Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców jest zgodny z wzorem określonym we wspomnianym załączniku. Zgodnie z paragrafem 3 załącznika opłaty pobierane za wystawienie dokumentu nie powinny przekraczać najniższych opłat pobieranych za paszporty państwowe. W Polsce całkowicie odstąpiono od pobierania opłat za wydanie dokumentów podróży, o których mowa w *Konwencji Genewskiej*.

Dokument, z wyjątkiem szczególnych lub wyjątkowych przypadków, powinien być wystawiony na możliwie największą liczbę państw (§ 4 załącznika), a okres jego ważności powinien wynosić jeden rok lub dwa lata, w zależności od uznania wydającego go władz (§ 5 załącznika). W związku z przepisami *rozporządzenia Rady nr 2252/2004/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. w sprawie norm dotyczących zabezpieczeń i danych biometrycznych w paszportach i dokumentach podróży wydawanych przez Państwa Członkowskie* (Dz. Urz. UE L 385 z dnia 29 grudnia 2004 r.), począwszy od dnia 28 sierpnia 2006 r. dokumenty podróży przewidziane w *Konwencji Genewskiej* wydawane były na okres 1 roku. Zgodnie z ww. rozporządzeniem dokumenty podróży, których okres ważności przekracza 12 miesięcy, muszą zawierać odpowiednio zabezpieczone nośniki pamięci, w których znajdować się mają dane biometryczne, tj. obraz twarzy i odciski linii papilarnych posiadacza dokumentu. Wymóg ten został spełniony z dniem 29 czerwca 2009 r., w związku z czym dokumenty podróży przewidziane w *Konwencji Genewskiej* zaczęły być wydawane na okres 2 lat.

Wspomnieć ponadto należy, iż Polska jest *stroną Europejskiego Porozumienia w sprawie zniesienia wiz dla uchodźców, sporządzonego w Strasburgu w dniu 20 kwietnia 1959 r. oraz Europejskiego Porozumienia o przekazywaniu odpowiedzialności za uchodźców, sporządzonego w Strasburgu dnia 16 października 1980 r.*

7. Współpraca z Wysokim Komisarzem Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców

Na podstawie art. 35 ust. 1 *Konwencji Genewskiej* państwa obowiązane są do współpracy z Urzędem Wysokiego Komisarza Narodów Zjednoczonych do Spraw Uchodźców (UNHCR) lub z każdą inną agencją Narodów Zjednoczonych, która może go zastąpić w pełnieniu jego funkcji, w szczególności w celu ułatwienia jego obowiązku nadzorowania stosowania postanowień Konwencji.

Ustawa o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przyznaje przedstawicielowi UNHCR szereg uprawnień, między innymi prawo swobodnego kontaktowania się z cudzoziemcem, dostęp do informacji o przebiegu postępowania uchodźczego, dostęp do akt sprawy oraz prawo składania do akt sprawy opinii, dokumentów i materiałów.

W roku 2012, podobnie jak w poprzednich latach, Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców współpracował z Krajowym Biurem UNHCR w Polsce we wszystkich istotnych dla uchodźców i osób ubiegających się o nadanie takiego statusu kwestiach. Opinie UNHCR na temat sytuacji w krajach pochodzenia wnioskodawców były uwzględniane w toku postępowań o nadanie statusu uchodźcy.

Wskazać także należy, iż w ubiegłym roku Urząd do Spraw Cudzoziemców kontynuował współpracę z UNHCR w ramach porównawczej analizy jakości postępowań uchodźczych. Ponadto, w grudniu UNHCR rozpoczął w Departamencie Postępowań Uchodźczych realizację projektu „*Response to Vulnerability in Asylum*”. Celem projektu jest wypracowanie mechanizmów rozpoznawania i reagowania na szczególnie potrzeby osób wrażliwych ubiegających się o ochronę międzynarodową, w szczególności poprawa jakości procesu wydawania decyzji w sprawach uchodźczych oraz rozwijania kompetencji i potencjału podmiotów działających na rzecz tej grupy w krajach Europy Środkowej (w projekcie oprócz Polski uczestniczy również Bułgaria, Rumunia, Słowacja oraz Węgry).

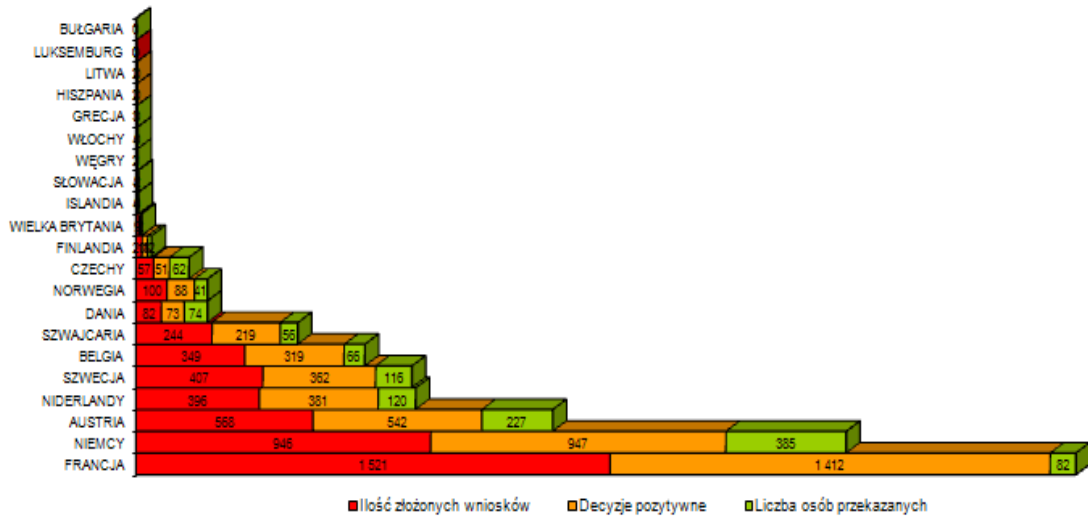
8. Realizacja Konwencji Genewskiej oraz Protokołu Nowojorskiego w kontekście przystąpienia Rzeczypospolitej Polskiej do Unii Europejskiej

Wraz z akcesją do Unii Europejskiej Polskę zaczęło obowiązywać między innymi rozporządzenie Rady (WE) nr 343/2003 z dnia 18 lutego 2003 r. ustanawiające kryteria i mechanizmy określania Państwa Członkowskiego, które jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o azyl złożonego w jednym z Państw Członkowskich przez obywatela kraju trzeciego (Dz. Urz. WE, Nr L 50 z dnia lutego 2003 r.). Rozporządzenie zakłada odpowiedzialność tylko jednego państwa członkowskiego za rozpatrzenie wniosku o nadanie statusu uchodźcy. Cudzoziemiec, który złoży kolejny wniosek w innym państwie stosującym rozporządzenie zostanie przekazany do państwa, które jest odpowiedzialne za rozpatrzenie jego wniosku, według kryteriów w nim zawartych. Podczas ustalania odpowiedzialności państwa za rozpatrzenie wniosku bierze się pod uwagę między innymi okoliczności związane z wjazdem i pobytem cudzoziemca na terytorium państw stosujących rozporządzenie oraz możliwość połączenia cudzoziemca z członkami rodziny, którzy otrzymali status uchodźcy w innych państwach.

Praktyka pokazuje, iż Polska jest w dalszym ciągu traktowana przez cudzoziemców jako kraj tranzytowy, a rzeczywistym celem większości osób ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy w Polsce jest zalegalizowanie pobytu w innych krajach, które gwarantują dostęp do jak najwyższych świadczeń socjalnych. Tymczasem rozporządzenie, po wjeździe cudzoziemca do Polski i złożeniu wniosku o nadanie statusu uchodźcy, praktycznie uniemożliwia mu skuteczne ubieganie się o taki status w kolejnych państwach je stosujących.

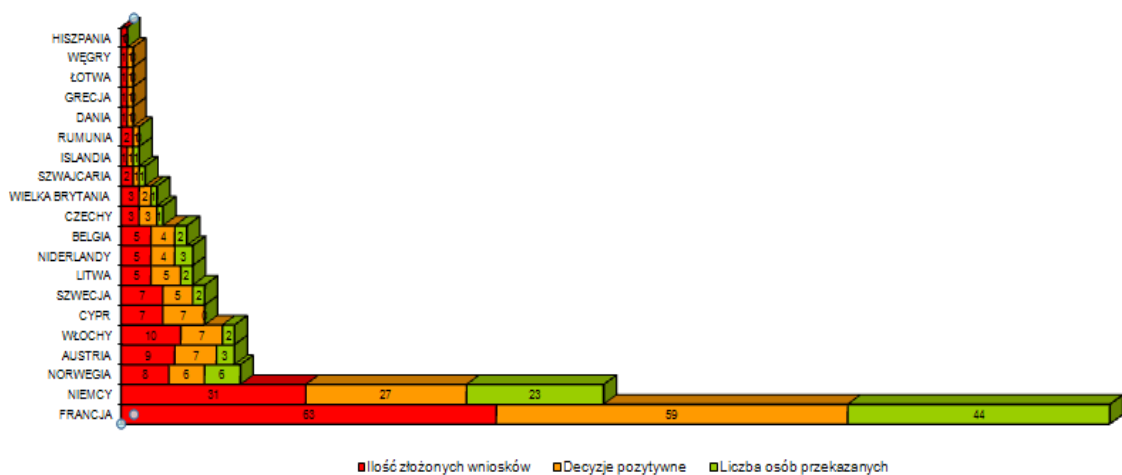
W 2012 r. w oparciu o przepisy ww. rozporządzenia do Polski skierowano z innych państw 4 724 wnioski, z których większość opartych było o identyfikację odcisków palców w systemie Eurodac. Najwięcej wniosków skierowała do Polski Francja – 1 521, Niemcy – 946, Austria – 568 i Szwecja - 407. Pozytywnie rozpatrzonych zostało 4 434 wnioski (około 94%). W 2012 r. do Polski zostało przekazanych 1 246 cudzoziemców.

Procedury dublińskie w 2012 r. "in"

Polska wystosowała do innych państw 167 wniosków, najwięcej do Francji – 63, Niemiec – 31 i Włoch -10. Większość z nich oparta była o zasadę łączenia członków rodziny oraz przyczyny humanitarne. 143 wnioski zostały rozpatrzone pozytywnie (około 86%). W 2012 r. z Polski do innych państw stosujących rozporządzenie przekazano 91 osób.

Procedury dublińskie w 2012 r. "out"

Powyższe dane wskazują, iż w stosunku do 2011 r. (3 486 wniosków, 3 381 decyzji pozytywnych, 1 419 przekazanych cudzoziemców) w ubiegłym roku liczba wniosków kierowanych do Polski z innych państw jest wyższa o około 35%, natomiast odsetek spraw załatwionych pozytywnie oraz liczba przekazanych osób jest mniejsza (tendencje spadkowe na poziomie odpowiednio około 3 % i 12%).

Wyraźne tendencje wzrostowe odnotować należy w zakresie postępowań typu „out” (wzrost liczby wniosków o około 88%, uznawalności o około 21%, liczby osób przekazanych o około 75%). W roku 2011 liczby te wyniosły odpowiednio: 89 wniosków, 63 decyzji pozytywnych, 52 przekazanych cudzoziemców.

Ustawa o udzielaniu cudzoziemcom ochrony na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zgodna z większością obowiązujących w Unii Europejskiej aktów prawnych w dziedzinie uchodźstwa. Do ustawy transponowano przepisy:

- *dyrektywy Rady nr 2001/55/WE z dnia 20 lipca 2001 r. w sprawie minimalnych standardów zapewniania ochrony czasowej w przypadku masowego napływu uchodźców oraz w sprawie działań podejmowanych w celu rozłożenia wysiłków między państwami członkowskimi w celu przyjęcia tych osób, a konsekwencjami tego przyjęcia* (Dz. Urz. WE nr L 212, z dnia 7 sierpnia 2001 r.),

- *dyrektywy w sprawie minimalnych standardów przyjmowania osób ubiegających się o azyl,*

- *dyrektywy w sprawie minimalnych standardów kwalifikowania i statusu obywateli państw trzecich lub bezpaństwowców jako uchodźców lub jako osób, które z innych względów potrzebują międzynarodowej ochrony oraz zakresu przyznawanej ochrony* (Dz. Urz. WE nr L 304 z dnia 30 września 2004 r.), oraz

- *dyrektywy w sprawie ustanowienia minimalnych norm dotyczących procedur nadawania i cofania statusu uchodźcy.*

Konsekwencją członkostwa Polski w Unii Europejskiej jest nie tylko konieczność dostosowywania przepisów prawa krajowego do regulacji unijnych, lecz również możliwość korzystania z unijnych funduszy, w tym Europejskiego Funduszu na Rzecz Uchodźców (EFU).

W 2012 r. Urząd do Spraw Cudzoziemców realizował (kontynuował lub rozpoczął realizację) następujące projekty współfinansowane ze środków EFU:

- projekt nr 2/10/2010/EFU *„Misje badawcze do krajów pochodzenia”*,
- projekt nr 4/11/2011/EFU *„Szkolenia językowe i merytoryczne dla pracowników UdSC”*,
- projekt nr 2/11/2011/EFU *„Wsparcie materialne dla cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy. Zakup wyprawek szkolnych, sportowych oraz dla niemowląt”*,
- projekt nr 1/11/2011/EFU *„Remont punktu przyjmowania wniosków od cudzoziemców ubiegających się o nadanie statusu uchodźcy lub azyl”*,
- projekt nr 1/7/2009/EFU *„Rozbudowa biblioteki Wydziału Informacji o Krajach Pochodzenia Urzędu do Spraw Cudzoziemców”*.

9. Zakończenie

W ocenie Szefa Urzędu do Spraw Cudzoziemców Rzeczpospolita Polska w 2012 r. zrealizowała w całości zobowiązania wynikające z *Konwencji Genewskiej* i *Protokołu Nowojorskiego*.

10. Załączniki (tabele statystyczne)

Tabela 1: Liczba wniosków o nadanie statusu uchodźcy złożonych w 2012 r. i objętych nimi osób

Obywatelstwo	2012	
	Wnioski	Osoby
AFGANISTAN	80	103
ALGERIA	2	2
ANGOLA	3	3
ARMENIA	204	413
AZERBEJDŻAN	5	5
BANGLADESZ	21	21
BEZ OBYWATELSTWA	29	41
BIAŁORUŚ	59	69
BULGARIA	1	1
BURKINA FASO	1	1
CHINY	1	1
CHORWACJA	1	1
DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA	7	7
DŻIBUTI	1	1
EGIPT	98	102
ERYTREA	4	4
FILIPINY	1	1
GAMBIA	1	1
GHANA	1	1
GRUZJA	2074	3234
GWINEA	5	5
INDIE	8	8
IRAK	24	25
IRAN	15	17
KAMERUN	5	5
KAZACHSTAN	48	121
KENIA	1	1
KIRGISTAN	17	41
KONGO	8	8
LIBAN	9	12
LIBIA	1	1
MAROKO	4	4
MOŁDOWA	4	5
MONGOLIA	8	14
MYANMAR	1	1
NEPAL	8	8
NIEOKREŚLONE	2	2
NIGERIA	18	18
PAKISTAN	41	43

PALESTYNA	3	3
ROSJA	2407	6084
<i>w tym Czeczenia</i>	<i>2181</i>	<i>5529</i>
RWANDA	4	5
SENEGAL	1	1
SERBIA	2	2
SOMALIA	7	7
SRI LANKA	3	3
STANY ZJEDNOCZONE AMERYKI	1	2
SUDAN	1	1
SYRIA	76	107
TADŹYKISTAN	3	9
TANZANIA	1	1
TOGO	1	1
TUNEZJA	8	8
TURCJA	9	9
TURKMENISTAN	4	7
UGANDA	2	2
UKRAINA	53	72
UZBEKISTAN	11	18
WIETNAM	56	57
WŁOCHY	1	1
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ	2	2
Razem	5477	10753

Tabela 2: Liczba osób, wobec których Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców w 2012 r. wydał decyzje w sprawie nadania statusu uchodźcy.

Obywatelstwo	Status nadany	Ochrona uzupełniająca	Zgoda na pobyt tolerowany	Negatywna	Umorzenie
AFGANISTAN	1	4	-	26	17
ALGIERIA	-	-	-	1	1
ANGOLA	-	-	-	-	3
ARMENIA	-	-	20	111	314
AZERBEJDŻAN	-	-	-	2	4
BANGLADESZ	-	-	-	4	1-
BEZ OBYWATELSTWA	1	-	2	3	24
BIAŁORUŚ	24	4	3	18	26
CHINY	3	-	-	1	2
CHORWACJA	-	-	-	-	1
DEMOKRATYCZNA REPUBLIKA KONGA	-	-	-	5	9
EGIPT	-	-	-	13	68
FILIPINY	-	-	-	1	-
GABON	-	-	-	-	1
GAMBIA	-	-	-	1	-
GRECJA	-	-	-	1	1
GRUZJA	-	-	23	468	2921
GWINEA	-	-	-	2	3
INDIE	-	-	-	5	3
IRAK	1	1	-	2	12
IRAN	1	1	-	9	12
KAMERUN	-	-	1	4	6
KAZACHSTAN	-	-	2	9	43
KENIA	-	-	-	2	1
KIRGISTAN	-	2	-	13	20
KOMORY	-	-	-	-	1
KONGO	-	-	3	5	7
KUBA	1	-	2	-	-
LIBAN	-	-	-	1	4
LIBERIA	-	-	1	-	-
LIBIA	-	1	-	-	-
MAROKO	-	-	1	3	2
MOŁDOWA	-	-	2	1	3
MONGOLIA	-	-	-	6	10
NEPAL	-	-	-	3	10
NIEOKREŚLONE	-	-	-	1	-
NIGERIA	1	-	2	12	7

PAKISTAN	-	-	1	17	28
PALESTYNA	-	-	-	-	1
REPUBLIKA POŁUDNIOWEJ AFRYKI	-	-	-	-	1
ROSJA	48	119	223	1098	4966
<i>w tym Czeczenia</i>	<i>44</i>	<i>104</i>	<i>187</i>	<i>949</i>	<i>4450</i>
RWANDA	-	-	-	2	2
SENEGAL	-	1	-	1	-
SRI LANKA	-	-	-	-	2
SUDAN	-	1	-	-	-
SYRIA	-	5	-	-	24
TADŻYKISTAN	-	-	-	-	9
TANZANIA	-	-	-	2	1
TOGO	-	-	1	-	-
TUNEZJA	-	-	-	-	6
TURCJA	-	1	-	4	7
TURKMENISTAN	6	-	-	-	3
UGANDA	-	-	1	2	-
UKRAINA	-	-	3	48	28
UZBEKISTAN	-	-	-	13	5
WIETNAM	-	-	1	40	10
WŁOCHY	-	-	-	-	1
ZAMBIA	-	-	-	-	1
Razem	87	140	292	1960	8 641

Tabela 3: Liczba osób objętych wnioskami o nadanie statusu uchodźcy w 2012 r. – wnioski pierwsze i kolejne.

Obywatelstwo	Pierwszy	Kolejny	Suma
AFGANISTAN	88	15	103
ALGERIA	-	2	2
ANGOLA	3	-	3
ARMENIA	380	33	413
AZERBEJDŻAN	4	1	5
BANGLADESZ	20	1	21
BEZ OBYWATELSTWA	35	6	41
BIAŁORUŚ	61	8	69
BULGARIA	1	-	1
BURKINA FASO	1	-	1
CHINY	1	-	1
CHORWACJA	-	1	1
DEMOKRATYCZNA REPUBLICA KONGA	5	2	7
DŻIBUTI	1	-	1
EGIPT	102	-	102
ERYTREA	4	-	4
FILIPINY	1	-	1
GAMBIA	1	-	1
GHANA	1	-	1
GRUZJA	2956	278	3234
GWINEA	1	4	5
INDIE	6	2	8
IRAK	25	-	25
IRAN	15	2	17
KAMERUN	3	2	5
KAZACHSTAN	120	1	121
KENIA	1	-	1
KIRGISTAN	30	11	41
KONGO	7	1	8
LIBAN	11	1	12
LIBIA	1	-	1
MAROKO	2	2	4
MOŁDOWA	5	-	5
MONGOLIA	12	2	14
MYANMAR	1	-	1
NEPAL	2	6	8
NIEOKREŚLONE	2	-	2
NIGERIA	13	5	18
PAKISTAN	34	9	43
PALESTYNA	3	-	3
ROSJA	4934	1150	6084
<i>w tym Czeczenia</i>	<i>4523</i>	<i>1006</i>	<i>5529</i>
RWANDA	2	3	5

SENEGAL	1	-	1
SERBIA	1	1	2
SOMALIA	7	-	7
SRI LANKA	2	1	3
STANY ZJEDNOCZONE AMERYKI	2	-	2
SUDAN	1	-	1
SYRIA	107	-	107
TADŻYKISTAN	9	-	9
TANZANIA	1	-	1
TOGO	1	-	1
TUNEZJA	7	1	8
TURCJA	8	1	9
TURKMENISTAN	7	-	7
UGANDA	1	1	2
UKRAINA	58	14	72
UZBEKISTAN	13	5	18
WIETNAM	50	7	57
WŁOCHY	1	-	1
WYBRZEŻE KOŚCI SŁONIOWEJ	2	-	2
Razem	9174	1579	10753

Tabela 4: Liczba osób wobec których Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców w 2012 r. wydał decyzję o pozbawieniu statusu uchodźcy.

Obywatelstwo	Osoby
BIAŁORUŚ	3
ETIOPIA	1
LIBERIA	1
ROSJA	9
Razem	14

Tabela 5: Liczba osób, wobec których Szef Urzędu do Spraw Cudzoziemców w 2012 r. wydał w postępowaniu uchodźczym decyzję o wstrzymaniu wykonania decyzji o wydaleniu.

Obywatelstwo	Osoby
AFGANISTAN	5
BEZ OBYWATELSTWA	1
BIAŁORUŚ	1
GRUZJA	43
NEPAL	1
NIGERIA	1
PAKISTAN	2
ROSJA	171
SERBIA	1
TUNEZJA	1
Razem	227